

“Granollers i els Jocs del 92”: 10 anys després...

Granollers. Recordar què van significar els Jocs Olímpics de Barcelona 92 per a la ciutat, és l'objectiu de la mostra commemorativa que es pot veure al Museu des del passat dia 30 de maig fins al 28 de juliol.

La flama dels Jocs (la que vivia en la torxa i la que pren vida en els cors) va ser entre nosaltres. Fa deu anys. Alguns no hi eren, altres ja la van viure, una bona part varen mirar-la des dels ulls baixets de l'edat. L'entusiasme de Granollers, l'empenta i l'entitat que la van fer merèixer formar part dels escenaris del record, tenen vestit d'imatge. Deixem que parlin elles amb el seu llenguatge tàcit però contundent». Aquest text forma part de la presentació que la regidora d'Esports **Francesca Alaminos** fa al tríptic informatiu que s'ha editat per donar a conèixer l'exposició. La mostra fou inaugurada el passat dia 30 amb la presència de l'alcalde **Josep Pujadas**, que va fer referència a la importància que té poder recor-

Donació de l'obra d'Albert Ràfols Casamada al Museu i vista general de l'exposició.

dar esdeveniments d'aquesta categoria i importància.

La mostra, que es pot veure a la sala petita del Museu, està formada per fotografies en format paper, fotografies projectades en suport informàtic, un vídeo i un conjunt d'objectes al·legòrics als Jocs Olímpics del 92. A aquestes imatges, cal afegir una mostra de fotografies que han estat cedides per ciutadans i que mostren les seves vivències durant aquelles dates. Són, en total, 70 fotografies de record on es poden veure escenes de voluntaris, dels Jocs Pa-

ralímpics i d'altres poblacions que també van ser subseus olímpiques. Aquells que visitin l'exposició, podran també veure un vídeo dels jocs fet per **Enric Bartel** relatiu a Granollers, tècnicament i narrativament ben resolt. Tot i això, es troben a faltar algunes imatges del dia a dia dels Jocs de Granollers i de la gent que va participar més directament, un fet que no ha estat possible en la mesura que es volia, ja que aquell estiu del 92 *Granollers TV* no va rebre el permís corresponent per poder gravar dins el Palau, per la qual co-

sa algunes de les imatges que es necessiten ara són en possessió de la Fundació dels Jocs.

A l'exposició es poden veure alguns objectes referents als Jocs i fotografies que fan recordar aquelles jornades tan especials. El dia de la inauguració res es va dir sobre les especials circumstàncies polítiques que van acompanyar els Jocs amb la coneguda moti de censura, la qual cosa va permetre presidir els jocs a l'alcalde **Josep Serrat** i al regidor **Manuel Nériz**. A la mostra, de Nériz no n'hi ha ni rastre, i de Serrat, just la foto de l'arribada de la torxa a la Porxada. Hi ha, això sí —ell ha estat un dels grans col·laboradors amb diversos objectes i material— unes quantes fotos de **Francesc Rubio**, que no va poder viure com a regidor d'Esports els Jocs que amb tanta il·lusió havia preparat, i una gran ampliació que es pot veure des del carrer en la qual novament es torna a presentar com a protagonista. L'acte d'inauguració de la mostra comptà amb no massa assistència de gent i entre les absències cal destacar la dels representants de CiU, ERC i PP, i altres persones que van viure els Jocs des de la primera fila. **RdV**

CRÍTICA D'ART

Carol Carretero, un camí pedagògic

Espai B/M galeria d'art convida a viure un èxtasi fotogràfic. El cromatisme de la natura transformat en realitat d'un joc, en que l'objecte sublima les parts d'un tot per assolir un protagonisme més progressiu envers el concepte de la creativitat de la imatge, punt central del missatge. La subjectivitat de la contemplació recolzada en un realisme fotogràfic de l'acte creatiu endinsa en l'anàlisi i hom descobreix el mestratge de l'artista amb una càmera a les mans que pinta, modela i escriu sota l'efecte d'una inspiració i un treball realment extraordinaris.

Les fotografies de Carol Carretero dibuixen un camí pedagògic envers la contemplació del tot en la que el color esdevé l'ambient creador. La mirada agraeix els espais partits, talment com si es tractés d'una partitura que juga amb les notes per arribar a poder escoltar una simfonia, en el nostre cas simfonia de colors i imatges. La música i la poesia hi juguen recreant i hom queda embadalit al considerar

com una càmera pot desenvolupar el mateix paper d'un pinzell de l'artista hiperrealista. La mostra fotogràfica que presenta Espai B/M galeria d'art palesa aquella capacitat creativa amb tanta tradició a Granollers quan en els anys trenta la fotografia ocupava un espai força important en les exposicions d'art col·lectives que es cele-

braven en els Col·legis Nous amb la presència de força fotògrafs de la ciutat. Fotògrafs que Granollers recorda cada Sant Jordi amb la presentació d'un llibre dedicat a un d'ells. El concepte de la fotografia com a obra d'art no és nou a Granollers.

La diferència rau en els mitjans tècnics molt més perfeccionats els actuals, però això no vol pas dir que la qualitat artística d'aquells no fos tan bona i millor. Les fotografies de la galeria del carrer Nou confien en la força poètica del detall embolcallat per la intensitat de la llum i la màgia del cromatisme. Aconseguir que la ment s'agermani amb el sentiment i la persona senti en el seu interior vibrar sota l'impuls de les emocions i passions és una condició que cal agrair a l'artista de la mostra que comentem. Vivències compartides de la natura amb l'efecte d'un viatge de llum i color.

JOAN SALA VILA